

Proč svítí slunce?

„Courak.“ Mdlý hlas se nesl mýtinou stejně jako vlahý jarní vánek. „Byla jsi mi dobrou žačkou.“

Dračice azurová jako mořská zátoka se mírně chvěla, jemně uložená na podestýlce z kapradí a trávy. Borůvčí objímalo její hlavu a zdálo se, že únava spjatá se stářím si vybírala svou daň.

Pootevřela již slepé oko a v myšlenkách se zadívala na hvězdy. Pamatovala si jejich žlutavou záři. Tolik z jejích přátel se již rozsvítilo na noční obloze. Cítila, že brzy bude pokračovat v cestě dál až k Císaři. Ne však hned, protože zde musela ještě něco vykonat.

„Courak,“ rozvrzaným hlasem opakovala jméno jedině, u které si přála, aby zde byla.

„Ano, učitelko?“ odvětil vedle ní na oko veselý hlásek. „Jsem hned vedle vás, tak se nestrachujte. Pietra i Vizra jsou zde také, pokud vás to zajímá.“

Růžová dračice pokynula strážcům a ti přistoupili. Cítili ve vzduchu tu pachut' smrti, která vždy provází ty, které milujeme, ale více s námi již být nemohou. Vizra jen stěží zadržovala vzlyky a Pietrovi i přes zavřená víčka protékaly proudy slz. Jen Courak se usmívala. Chvěla se, ale usmívala, plná života jako každý jiný den, co se svou učitelkou prožila.

„Děkuji vám, přátelé.“ Hrudník kněžky se při každém nádechu zdál menší a menší. Z posledních sil se vydávala na cestu. Kam, o tom každý drak sní.

„Nemluvte tak, paní!“ Pietro vzlykl. „Stále zde je možnost, že zítra bude lépe.“

„Nebude a ty to víš.“

Azurová dračice se rozkuckala. Každíčkový nádech jí způsoboval bolest. Její milovaní se mohli jen dívat, jak odchází ta, díky které našli místo v tomto světě. Vizra, která díky svému daru nemohla mluvit, Pietra, který nesměl otevřít oči, a Courak, dračice zrazená, ale vyzdvižená ve chvíli, kdy ji Malaviel pojala za svou žákyni. Všichni tři byli svědky odchodu té, kterou z hloubi duše milovali.

„Courak, Courak, musím ti něco říct. Musíš vědět, jak se stát pravou kněžkou. Naučila jsem tě všemu, ale ještě tě musí uznat ostatní.“ Azurová se ze všech sil snažila předat poslední z lekcí své milé učednici.

„Až zemřu, odkousni mi hlavu, Courak, vyrvi ji z mého uhynulého těla. Jen díky ní, když ji předložíš starším, tě budou moci uznat za novou kněžku Slunovratu. Musíš mi urvat hlavu, slyšíš to!“ Malaviel skřípala zuby bolestí, ale nehodlala odejít bez toho, aby vše uzavřela.

„Ano, učitelko.“ Courak se slzami v očích, ale zářivým úsměvem přitakala. „Udělám vše, jak si přejete.“

„Neříkej mi učitelko, hlupačko. Už dávno jsme si rovny Courak. Prosím řekni mé jméno.“

Růžová dračice se napřímila nad azurovou.

„Malaviel Výheň.“

Azurová se ještě více usmála. "Tak, tak, mé dítě, tolik jsem toužila po tom, kdy vyrosteš, a stalo se to dříve, než jsem si to uvědomila. Odpusť mi, že tě opouštím teď, ale nemohu jinak. Musíš jít dál Courak, protože tě miluji. A protože tě miluji, dám ti poslední dar.“

Azurová dračice se převalila na bok a zahleděla se směrem ke svým dvěma oddaným strážcům. Ač je již nemohla vidět, stále cítila jejich známý pach. Těšilo ji, že právě tihle z draků budou ve chvíli jejího skonu. Vše, co měla, už téměř vykonala, zbývalo jí poslední.

„Pietro a Vizro, přátelé, společníci a jediní, kteří jste mě vždy chránili. Neměli jste to lehké a mnoho let jste museli snášet mé ztřeštěné nápady. Tomu však je konec. Uhhh.“ Dračice se znova rozkašlala. Trojice stojících se jen bezmocně dívala.

„Prosím, staňte se ochráncem Courak. Pietro, Vizro, přísahajte mi, že ochráníte tu, která je mi na světě nejvíce drahá. Přísahajte.“ Malaviel naléhala. Poslední minuty jejího dlouhého života utíkaly jako voda, voda, která se na konci cesty vlévá do oceánu spolu s ostatními, aby i ona mohla svítit na nočním nebi.

Samec i samice, ochránci a společníci kněžky otevřeli svá ústa.

„Přísaháme, kněžko Malaviel, že vždy budeme po jejím boku, abychom ochránili tu, která vám je drahá. Svá křídla vkládáme k jejím.“

Pradávná přísaha se nesla mýtinou a hustý les zašuměl. Přísaha zmocněná silou darem Vizry zahřála Malaviel u srdce tak, že naposledy i přes třes pocítila horkost přátelského okamžiku.

„Courak, pojd' blíže, poslední minuta přichází.“ Malaviel se začala kroutit.

Courak na nic nečekala a přistoupila k ní. Nadzvedla hlavu své milované kněžky a zahleděla se do jejich očí, které za moment budou zet prázdnotou. Věděla, že kdyby mohla,

jistě by slzela, ale staré kněžce již všechny slzy vytekly. Jediné, co zůstávalo, byl její milý úsměv. Pak pronesla svá poslední slova.

„Vždycky se směj, Courak, vždycky se směj.“

„Budu, Malaviel, budu.“ Třesoucí se Courak vši silou šklubla. Celou svou vahou se překotila na záda, ale stále v prackách držela tu, která jí byla matkou. Zvedla se ze země a zahleděla se do prázdných očí své mistryně. Spolu s hlavou se jí podařilo vyrvat i kus páteře, jak si růžová dračice povšimla. Proto opatrně otočila hlavu a odkousla nepotřebné zbytky. Pak láskyplně, jako by držela své právě vylíhlé dráče, položila usměvavou tvář dračice do chladivého kapradí. Nechala ji i po smrti hledět k výšinám, kde spolu vždy radostně dováděly.

Pietra a Vizra mezitím přistoupili k velkému tělu azurové dračice. Čekali na Courak, která se neochotně odvrátila od Malavieliny mozkovny. Také přistoupila k již chladnoucímu tělu. Vstoupila do tratoliště krve a začenicchala. Omamná železitá vůně ji nutila slintat. Pokynula na Vizru a promluvila na Pietra.

„Ani kůstka na zmar.“

„Ani kůstka na zmar,“ pronesl Pietro a Vizra na to přikývla. Pak začali hodovat na té, kterou ze všeho nejvíce milovali.

Ani kůstka na zmar.

Courak kráčela dlouhou chodbou. Všechny ty pachy, které ji rozechvívaly nozdry, mátlly dračici a její společníky. Otočila se na své ochránce a viděla, že i oni jsou nesví. Vždyť se právě nacházeli v místech, kam se jen tak nějaký drak nedostane. Stařeštinové čekali na její zprávu. Do těchto míst mohla vstoupit jedině kněžka, ale Courak jí ještě oficiálně nebyla. Proto riskovala napadení ze strany kteréhokoli Popravčího. Duchaplně ale pokračovala dál.

Pietro i Vizra opatrně následovali svou novou paní. Také zde nikdy nebyli. Jejich první ochránkyně sem vždy přicházela sama. Navíc, nebyli s Malaviel od počátku, ale až později, když již byla kněžkou, se stali jejími ochránci.

Courak zavrčela na jednoho z draků, který právě procházel okolo ní. Ten se na ni ani nepodíval. Uctivě se uklonil a pokračoval dál. Courak si oddechla a naznačila Vizře, že vše je v pořádku. Ochránci totiž zaujali připravený postoj, aby zaútočili v okamžiku, kdyby procházející drak začal vyvíjet nějakou agresivitu. Možná i to byl důvod, proč samec který je mίjel, spěchal. Sám nestál o problémy.

Courak tedy pokračovala dál a neustále se uklidňovala. Sice se usmívala, ale nebyl to moc široký úsměv. V jedné pracke držela již rozkládající se hlavu své učitelky a díky druhé poskakovala dopředu. Uhryznutou hlavu chránila jako největší poklad, protože jen tato relikvie byla její vstupenkou na lepší společenské postavení. Pak už nebude mít strach z toho, že ji někdo sežere, že ti, co se ji pokusili zabít, svůj zruďný nápad dokončí.

Po několika minutách se konečně dostala k Síni stařešinů. Hlídali ji dva mladí zelení draci, jako by si z oka vypadli. Pověstná dračí dvojčata. Courak se jim uklonila a položila před ně hlavu kněžky. Zelení draci zavrčeli a jeden z nich rozkládající se mozkovnu očichal. Tlama se mu zaplnila slinami, ale nezakousl se. Místo toho se stáhla zpět a pokývl na svého společníka. Rozestoupili se.

Courak vyrazila kupředu, popadla hlavu do pracek a zářivě se na strážce usmála. Dračí strážci se ale ani neusmáli. Růžová dračice prošla kolem nich. Její ochránci Pietra a Vizra vyrazili za ní. Zelení draci však zareagovali instinktivně a zastoupili jim cestu.

„Dál může jít jen ona, ještěrky. Nechtějte se s námi pouštět do křížku,“ pravil dominantnější z dvojčat a vycenil tesáky. I jeho společník zaujal výhružný postoj. Vizra i Pietra zasyčeli a připravili se k útoku.

„Dost prosím, přátelé,“ zvolala růžová a zasmála se tak krásně, že i zelení strážci se otočili po libozvučném zvuku jejího hlasu. Pietra i Vizra přikývli a sedli si na zadek.

Courak pokračovala dál, prošla ještě jednu kratší chodbu a konečně stanula v Síni stařešinů. Ti zde trůnili na svých sedmi skaních výklencích. Hleděli na růžovou dračici s úžasem a někteří i s opovržením.

„Courak?“ ozval se v tichu překvapený hlásek. Růžová dračice a všichni stařešinové se ohlédli, kdo se to opovážil začít dřív než oni hovořit.

Na kurbanu¹ seděl Beleon a nemohl uvěřit svým očím. Zdálo se, že neví, co má říct. Nevšímal si kárajících pohledů Stařešinů a dokonce ani napomenutí jeho mentora jej nedokázalo uklidnit. Měl oči jen pro Courak.

Ta na něj chvíli hleděla se zděšením, ač na to že na ní to nebylo znát, protože měla neustále úsměv na rtech. Ten pocit úsměvu ji rychle uklidnil, a tak jej pozdravila, jak se sluší a patří. Uklonila se až k zemi a svůdně na něj mrkla. Beleon zcela zcepeněl. Stáhl se do koutu a nadále mlčel.

¹ místo, kde sedávají uředníci Stařešinů

Stařešinové konečně znova otočili své pohledy k Courak. Promluvil nejstarší z nich, černý samec s temnotou v očích.

„Co zde pohledává špína? Co zde pohledává nižší bytost než výkal nějakého krtka?“

„Přišla jsem se ucházet o místo, které jsem si vybrala.“ Courak zdůraznila intonací při slově vybrala.

„Máš zde někoho, kdo se za tebe přimluví?“ pokračoval stařešina a nadzvedl se. Roztáhl křídla a jeho monumentální postava ji zcela zastínila. Stařešina sklouzl ze své výspy a přistál přímo před Courak. Byl oproti ní čtyřnásobný.

Růžová dračice předhodila hlavu Malaviel před jeho pařáty. Černý stařešina sklouzl pohledem k rozkládající se mozkovně. Blýsklo se mu oku. Nepromluvil, jen se sklonil a začal očichávat bývalou kněžku. Pak se znova vztyčil a zavrčel.

„Je to memento kněžky. Nezbyvá nám nic jiného než ji uznat.“ Svá slova směřoval k ostatním stařešinům a ti se souhlasně rozezvučeli. Courak z toho řvaní zaléhalo v uších a ozvěna se nesla celým Velkým hnízdem.

„Uznáváme tě, kněžko Courak. Doufáme, že budeš poctivě plnit svou úlohu, však nezapomeň na zákaz. Nikdy nesmíš poznat draka. Rozumíš?“ Černý samec tentokrát svou pozornost zaměřil na Courak.

„Ano, mocní, budu mít vždy dobro dračího národa na prvním místě. Děkuji za vaše požehnání. Mohu vás poprosit o maličkost, mocní?“ Courak smějíce se mrkla na stařešinu. Ten se neochotně usmál také a přikývl.

„Děkuji ti, Beleone, za všechno, co jsi udělal. Díky tobě mám konečně bezva flek a dobře budu žrát. Ale to jsi asi moc nechtěl, co Bele?“ Courak se otočila na Beleona a vyplázla na něj jazyk.

„Tak se měj a snad někdy příště.“ Courak se bez jediného vysvětlení otočila jako na kolovrátku a urychleně opustila shromáždění dračích vůdců, kteří se tvářili zmateně jako právě narozené dráče. Beleon začal rudnout, ale nic neřekl. Jen se svalil do klubíčka a předstíral, že chce jít spát.

Uběhlo několik let a Courak se stala zkušenou kněžkou, která vždy věděla, kdy má navštívit které hnízdo s intuicí, kterou měla i její mistryně.

A stejně jako ona i Courak měla neustálé problémy s radou Stařešinů.

„Courak! Kdy konečně ustanovíš svou učednici, u Císaře!“ Beleon Krasavec, který předsedal radě Stařešinů, okřikl již starší růžovou dračici. Hleděl na ni bez jediného náznaku sympatie a růžová mu za to byla vděčná. O to víc ho bude štvát její úsměv.

„Ach starouši, víš, že na mě nesmíš spěchat. Copak nevíš, že bych se pak mohla zmýlit a vybrat třeba nějakou krysu? Dokážeš si představit, že by tě oddávala krysa? To by mohlo být zajímavé, Bele, ale pochybuji, že by se našla taková, kterou bys nesežral.“

Courak se smála a otočila se k odchodu.

Vedle Beleona vyšel ze stínů Nordekai a růžová dračice ztuhla. Škádilit stařešiny byla jedna věc, ale škádilit nejnebezpečnějšího z Popravčích ne.

„Otoč se na mne, Courak, rád bych viděl tvář té, která posledních pět let hýbe žlučí většině zdejších hlav.“ Nordekai se usmíval a Courak, která se na vyzvání otočila, mu úsměv opětovala.

„Ale ale, mistře Nordekai. Zdá se, že víte víc než já? Já myslela, že jediná, komu hýbu žlučí, jsem sama, když sním něco špatného... Tady tohle,“ kývla směrem na Beleona, který se tvářil přísně, ale také nervózně, jak vedle něj Popravčí stál, „je jen nepatrné škádlení. Pošťuchování víš?“

Nordekai se rozchechtal, jak to uměl jen on, a Courak se k němu přidala. Jediný Beleon se snažil zachovat si vážnou tvář, ale mezi těmito dvěma draky vypadal jako kakabus.

Nordekai ale zvažněl.

„Courak, nepodceňuj situaci. Nebudeš tu věčně, a pokud neurčíš další kněžku, přetrháš tradici dlouhou celá tisíciletí. Copak nevíš, jakou odpovědnost máš? Jsi jediná, která může vést dračí páry k souznění.“

Courak přikývla a zvesela odvětila: „Neboj se, mistře Popravčí. Nezklamu srdce vlastního druhu. Následníci si najdu.“

Otočila se a odkráčela. Nordekai se za ni usmíval, ale Beleon měl stále ve tváři starost. Jenže ani Nordekai netušil, co je její pravou příčinou.

Cestou z hnízda Stařešinů se k Courak připojili Pietra a Vizra. Oba dva draci již hodně zestárlí. Staletí si na nich vyžádala velkou daň. Vizra byla hodně vychrtlá a od chvíle, kdy Malaviel zemřela, strádala. Vždy k ní velmi lpěla. Pietra si zase oblíbil více Courak, ale k neustále slepotě se přidala i pozvolná ztráta čichu. Pietra, ač stále veselý stejně jako jeho paní, už nedokázal letět tak jistě za svou společnicí Vizrou jako dřív. Jejich cesty se tak stávaly

delšími a delšími. Courak věděla, že oba dva draci mají svá nejlepší léta za sebou, ale nikdy ani za nic by je nevyměnila. Nebyli pro ni jen společníci a ochránci, byli pro ni i rodinou a Letkou, která ji přijala. Nehodlala je opustit, i kdyby už nemohli létat. A proto bylo třeba najít novou následnici, která jednou převezme její místo, až ona se svými přáteli bude upoutána k zemi.

Mnohokrát už myslela, že našla tu, která měla následovat v jejich stopách, ale nakonec žádná z nich neobstála v jejím malém testu, který si pro všechny dračice připravila. Spíše než test to byla otázka, která zněla zcela nevinně a jednoduše.

„Proč slunce svítí?“ opakovala si Courak a uvažovala, zda ještě někdy uslyší správnou odpověď. Její učitelka Malaviel jí tuto otázku také položila a Courak odpověděla tak, jak si kněžka přála. Aby pokračovala v tradici i ona hledala tu, která zná odpověď na tuhle otázku.

„Grrr, já se na to vykašlu,“ zavrčela Courak. S úsměvem ve tváři to vypadalo velice komicky, jak nadávala, kopl do jednoho z drnů, které se zde na Prsní stráni nacházely, a sledovala, jak se kutálí dolů do zalesněného údolí mezi horami.

„Nerozčiluj se,“ pronesl unaveně Pietro a vyhříval se na slunečním kameni, na místě, kde mnozí draci hledali spočinutí v tuto hodinu. Dnes se poštěstilo právě jemu a jeho slepé tváři, aby na něj dopadaly paprsky poledního slunce. „Nerozčiluj se. Vždyť víš, že ještě nějakou dobu zde pobudeme. Nejsme nějací staří mrzáci, Courak. Já i Vizra ještě nechceme zkamenět.“

Courak zakroutila hlavou. Sledovala Vizru, jak se vznáší ve výškách nad jejich hlavami, a uvažovala, jak dlouho ještě bude trvat, než nalezne tu, která se má stát její následnicí. Vypustila z tlamy pár plamínek a ožehla další drn. Neměla dobrou náladu, ale úsměv jí z tváře nezmizel. Někdy si myslela, že jí svaly okolo tlamy zakrněly a už nikdy nebude schopná ničeho jiného než úsměvu. Nerada to přiznávala, ale bylo čím dál méně chvil, kdy se chtěla skutečně smát. Mohl za to hlavně Beleon, ke kterému i po těch letech stále něco cítila. I když věděla, že u něj je to jiné. Někdy se sice zdálo, že zahlédla v jeho přísných očích stejnou hravost jako v mládí, ale ty časy již dávno pominuly.

„Courak, víš, že tě mám rád jako sestru. Víš, nezažíváš taková dramata jako Malaviel. Ta čekala dlouhá dvě století, než tě konečně našla. U tebe je to sotva pár let. Ano, jsme s Vizrou staří, ale opravdu nás nedávej do staré nory. Ještě nechceme umřít. Pořád věříme, že tě musíme chránit. Naše paní Malaviel nám to přikázala a tak učiníme.“ Pietra se smutně usmál. Skrz zavřená víčka se zaleskly slzy.

Courak už dávno věděla, že Pietra vždy doufal, že Malaviel bude jeho družkou. To byl také důvod, proč byl tolik oddán jí, růžové kněžce. Jeho milovaná mu totiž vložila Couračin život do spárů a on jej chránil za cenu svého života a pohodlí.

Růžové dračici zakručelo v břiše.

„Půjdu na lov, Pietro, starý brachu,“ pronesla rázně a dodala, když viděla, jak se zvedá. „Půjdu sama, aby bylo jasno. Víš, že máš odpočívat. Mirmodan ti to dnes doporučil, jak byl ustanoven novým Uchem Jihu.“ Kněžka se rázně vznesla do vzduchu ve chvíli, kdy Vizra přistávala. Dračí strážkyně po ní hodila jen tázavý pohled, ale Courak neměla chuť jí odpovídat. Zanechala ji mírně zmatenou s Pietrou a sama vyrazila směrem do údolí, kde se rozléhalo obrovské údolí.

Courak krouživým letem se dostala až nad špice nejvyšších stromů. Hustý les skýtal domov mnoha různorodým druhům. Od statných jelenů po žabovité tvory lezoucí po stromech a plivajících páchnoucí tekutinu. Před dvěma roky se naživo přesvědčila, jak otravní tihle drzouni mohou být. Přezdívali jim Borokové, ač to nebylo určitě jejich pravé jméno, protože každý, kdo byl zasažen jejich slizem, smrděl jako nějaký chudák.

Courak nebyla už moc dobrý lovec, ale tušila, kde se nachází horské jezero, a také věřila, že v tuto klidnou dobu by u něj mohla nalézt aspoň nějakou laň.

Téměř bez mávání křídel, pouze plachtěním, se dostala až nad jezero a vzpomínala, kde se zvěř nejsnáze dostane k vodě.

Vznášela se co nejneslyšněji nad jezerem a čmuchala. Do nozder ji zavanul zápach jiného draka a tak zpozorněla. Nebylo neobvyklé, že by se zde nestřetlo více lovců, ale bohužel to znamenalo, že ti horší lovci většinou odešli s prázdnou.

Courak se rozhlížela, ale nikoho nespátřila. Kdyby ten pach necítila stále, myslela by si, že se jí pouze zdál.

Ozvalo se hlasité žbluňknutí a u jednoho z břehů se rozvířila voda. Pěna se rozlévala okolo břehu a Courak zmateně hledala zdroj toho rozruchu. Nemusela čekat dlouho a nad hladinou se objevila topící se hlava nějakého mladého draka. Měl pískovou barvu a očividně se nalokal hodně vody, protože se jeho hlava začala ztrácet někde v hlubinách.

Courak zařvala a hned se vrhla nebohému samečkovi na pomoc. Ponořila se do ledové vody a jako ohnivý drak sebou mrskala, jako když do ní bodají jehly. Přesto ale tlapami nahmatala krk pískového samečka a táhla o sto šest. Naštěstí, ač byla sama dosti hladová a

tedy slabá, byl ten drak ještě lehčí. Voda jí pomohla jej nadnášet, a tak se vynořila velice prudce.

Když se hlava mladého dračího samce znova vynořila nad vodou, ihned zalapala po vzduchu. Courak jej bezpečně dotáhla ke břehu do stínu stromů. Vydrápat se s ním na břeh byl téměř naddračí úkol, a tak ještě několikrát spadla spolu s topícím se do ledové vody jezírka.

Když konečně byli na břehu, oddechla si únavou. Převalila se na bok a poslouchala ševlení listů na stromech. Zaslechla také dech toho samečka a spokojeně si oddechla. Její námaha tedy nebyla zbytečná. V jednu chvíli to totiž vypadalo, že zachraňovaný už vypustil duši, která odešla ke hvězdám.

„Obvykle umí plavat dobře,“ pronesl hlas mladé, velice mladé dračice přímo za hlavou Courak. Růžová se rychle otočila po zvuku a vycenila zuby připravená na útok. Jenže když spatřila, komu patřil ten hlásek, musela žalostí sklopit oči.

Mladá dračice, spíše mládě tak chudé, že by jej i Courak přelomila vejpůl, si pozorně prohlíželo oba dva plavce. Dračice černější než typická čern začala očichávat pískového draka.

„Tajgar obvykle umí plavat mnohem lépe, divím se, že dnes nedokázal to svoje salto. Asi za to může ten kámen, o kterém jsem mu říkala, že jsem ho tam dala.“ Drače se usmívalo, jako by mu nedocházelo, že tím mohlo svého kamaráda zabít.

„Proč jsi tam ten kámen dala?“ pronesla rozzlobeně Courak. „Díky němu jsem musela toho troubu zachraňovat. Proč ti sakra nevěřil?“

„On mi věřil,“ konstatovalo drače, „ale stejně skočil. Kvůli nějaké hrdosti nebo tak. Nechápu ty dračí samce. Neměli by se spíše zaměřit na rozmnožování vlastního druhu, než aby takhle oblbovali dračice?“

Courak na ni valila oči. Nechácala, o čem to černočerné mládě mluví. Malá samice hleděla na růžovou jako na zjevení z bájí, ale neměla očividně žádnou úctu před jejím stářím. Courak se ještě nesetkala s takovým dráčetem.

„Právě tahle hrdost mnohé z nás přitahuje,“ pronesla Courak podrážděně. To drače jí začínalo lézt na nervy. „Tahle hrdost dračice přitahuje.“

„I tebe přitahuje? Hloupá hrdost? Nebylo by lepší, kdyby ti přinesl rybu bezpečně do tlamy, než aby pro ni skákal a zabil se?“ Drače kroutilo nechápavě hlavou.

Courak se zamyslela a chtě nechtě musela souhlasit. Mnoho samců zbytečně nasazovalo život pro něco tak triviálního jako se předvádět před potenciální družkou. Ony o to mnohdy ani nestály, ale samozřejmě byly šťastné, když jejich vyvolený provedl nějaký smrtící kousek a přežil. O tom vlastně byly celé hry Slunovratu.

Courak si ji začala prohlížet pozorněji. Když prvotní šok z její postavy odešel, růžová dračice zjistila, že mládě není tak úplně mládě, ale mladá samice. Jen nějak zdegenerovaná. Jako by nemohla přibrat nad nějakou váhu a Courak si hned vzpomněla na zákeřnou vrozenou nemoc, která to způsobila. Růžová dračice litovala jejího osudu. Neměla moc velké naděje na přežití a rozhodně nemohla mít nikdy sama dráčata... Stejně jako kněžka. Courak se začínal v hlavě rodit zvrácený nápad.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ pronesla černá dračice a přicupitala ke své starší družce.

„Courak, jsem kněžka Slunovratu.“

„Takže nezadaná, ale o lásce rádíš, že?“ Dráče bylo zvědavé a Courak se to začínalo líbit. To dítě ji děsilo a přitom zvráceně přitahovalo.

„Ano, nemohu si vzít samce a snést snůšku, protože bych se tak dopustila hříchu vůči rodu. Jak se vlastně jmenuješ ty?“

Dráče se zamyslelo.

„Říkají mi různě. Spratku, červe, ještěrko... Ale já si říkám Fellacy.“

Courak náhle zablesklo v očích. Zpozorněla a přiblížila své oči k očím Fellacy. Celá užasle povzdechla.

„Ty náležíš k vyšší šlechtě?! Ale jak je možné, že jsi přežila? Ti sami zabíjejí mlád'ata, která jim nevyhovují, aby ulehčili sourozencům, které si vyberou.“

Fellacy se zazubila.

„Zabila jsem je dřív, než si pro mě přišli, a navíc tady Tajgy se mě ujal. Narazil na mě náhodou a teď mě tady schovává. Loví pro mě ryby a tak. Ale moc mu to nejde. Myslím, že mu s tím budu muset pomoci.“

Fellacy se rozešla k jeho ocasu. Tajgar, stále omámený nárazem a polykáním andělíčků, se ani nehnul. Rozevřela tlamu a začala ho ze všech sil kousat do ocasu. Její malé zoubky ale ještě nebyly tak smrtící, jak si přála, a tak skočila do vzduchu a vší silou mu na ten ocas dopadla.

Tajgar zařval. Vší silou se vymrštil nahoru a chňapl po Fellacy. Zachytil ji do zubů, ale neskouzl. Na poslední chvíli si uvědomil, kdo to je, a vyplivl ji.

„Co to má sakra Felly znamenat?! Jak jsem se sem dostal!?“

Tajgar se zmateně a našťavaně rozhlížel, aby jeho oči konečně dopadly na Courak.

„A sakra,“ sykl, když ji poznal, a sklonil v úctě hlavu. Třásl se bolestí a strachy. Zdálo se, že provedl něco proti tradici, a Courak docházelo co.

„Ty jsi zachránil Fellacy před smrtí a ukryl ji zde v tomto lese. Musel ses o ni starat od mládí, protože jiná by byla zahubena. Uvědomuješ si, co to znamená.“

Tajgar se napřímil a hrdě odpověděl.

„Nemyslím si, že by měla zemřít proto, že se narodila nemocná. Zabila své sourozence a má právo na život. Jak bych ji mohl nechat zemřít? Ano, narazil jsem na ni náhodou, ale vím, že je to drak, jak se patří. Je jenom svá, není zlá.“

Fellacy mu znova vši silou skočila na ocas a on zařval bolestí.

„Co to sakra děláš?“ Slzičky mu kanuly po tvářích. Vší silou se snažil neprojevat bolest, kterou pociťoval, protože mu Fellacy dvakrát celou svou vahou, ač ne moc velkou dupla na stejné místo na špičce ocasu.

„No, myslela jsem si, že když budeš mít ocas jako ryba, tak se ti bude plavat lépe,“ pronesla bezmyšlenkovitě a upřímně.

Courak se smála, až se za břicho popadala. Už dlouho se nesmála takhle od srdce.

„Jsi kouzelná, Fellacy, takhle rozházet samce. Takhle uvažovat.“ A opravdu, Tajgar byl z její odpovědi v rozpacích. Stále slzel a musel odvrátit tvář, aby mládě nepoznalo, že se stydí. Protože pokud si myslí, že jako ryba bude užitečnější, jak pak může být ochráncem?

„Provedla jsem něco?“ zeptala se Fellacy, ale její zájem upoutal spíš motýlek, který jí létal kolem hlavy. Celý její zjev vypadal jako z jiného světa, a když jí křehký tvor dosedl na čumák, šilhala po něm pohledem. Motýl roztáhl křídla, až kresba na jeho křídlech nahradila Fellacy oči.

„Kdyby draci měli motýlí křídla, dokázali by taky sednout ostatním na čumák?“ otázala se s vážnou tváří.

Tajgar se chtěl hanbou propadnout do země. Courak si jistě myslela, že udělal chybu, když takové mládě zanechal při životě. Vyvedla jej však z omylu.

„Je kouzelná, Tajgare. Udělal jsi dobře, když jsi ji ochránil před nepřízní osudu. Ale neměl by ses hlásit někde jinde?“ mrkla na něj a naznačila mu, že chce s Fellacy zůstat sama.

Černá dračice zatím začala nahánět svůj ocas. Věděla, že je její, ale stejně se do něj chtěla zakousnout. Neustále při tom žbreptala něco o koloběhu života a hadu požírající si svůj ocas doslovně.

Tajgar s náznakem strachu v očích přikývl a odletěl.

Courak s Fellacy osaměly. Slunce na nebi už popošlo o značný kus a obě dvě na sebe ještě nepromluvily. Courak si byla jistá, že Pietra i Vizra o ni mají starosti, ale momentálně měla před sebou důležitější práci.

„Fellacy,“ rozhodla se jednat Courak. „Chtěla by ses stát novou kněžkou?“

Dráče, vyřízené už popáté naháněním svého ocasu, neboť se nechtělo vzdát své teorie o tom, že je to možné, se na ni zahledělo zvědavýma očima.

„To by znamenalo co?“

„Že bys vykonávala stejný úřad jako já. A po mé smrti by ses stala hlavní kněžkou a oddávající. Recitovala bys balady a vedla slavnosti Slunovratu. Je to velice zajímavá práce a-“

„Ne, děkuji,“ zamítlo dráče rázně. „Nic pro mě, chci si jednou vzít Tajgara za druha a udělat z něj rybu.“

Courak se smutně pousmála.

„Ty sama víš, že to není možné při tvém stavu, Fellacy.“

„Tak ať,“ odporovalo dál mládě a začalo požírat travu.

„Proč tedy skutečně nechceš být kněžkou?“ Courak ji sledovala s velkým očekáváním. Věřila, že našla tu pravou, co stařešinům vytrže zrak. Byla to i Fellacyna šance na život, stejně jako ona dostala kdysi možnost žít od Malaviel, teď Courak nabízela stejnou možnost Fellacy.

„Nechci se smát jako ty,“ pronesla konečně Fellacy a Courak zamrzl úsměv na tlamě. To malé dráče ji v jediném okamžiku zaskočilo.

„Proč?“ zeptala se Courak opatrně a začala si uvědomovat, že se již začíná smrákat. Až příliš dlouhou dobu čekala a moment jejího návratu ke skupině se blížil.

„Protože to neumím,“ pronesla zasmušile Fellacy. „Neumím se smát, je to směšné, ale neumím. Umím se jen tvářit, jak umím. Nechci se smát, protože smích není hezký, pokud není šílený.“

Courak naprosto nechápala, o čem je řeč, a začínala se tak nějak toho mláděte bát. Vždyť kdo by se někdy nesmál? Co je na smíchu špatného?

„Kněžka se musí vždycky smát,“ pronesla rázně Courak a dala najevo své zklamání. „Doufala jsem, že jsem našla následnici, ale jsi stejná jako ostatní. Nedokážeš bez tak odpovědět ani na blbou otázku, proč slunce svítí.“

„Protože je duší Císaře,“ proneslo mládě a Courak věděla, že se v něm mýlila. Takto odpověděl téměř kdokoli. Beze slova se otočila k odletu. Zklamaná, ale usměvavá ztrácela poslední naděje na nalezení své následnice. Už musela být opravdu zoufalá, když hledala i u takové zvláštní ještěrky.

„Ale myslím, že to říkají jen proto, aby se nezaobírali tím, co je pravda,“ dodala Fellacy a otočila se také k odchodu. Courak se ale zastavila. Neotočila se na ni, ale směřovala svá slova k černé samici.

„Co je tedy ta pravda za sluncem?“

„Že slunce prostě svítí. Je blbost, aby to nějak ovlivňovalo dračí chování. Dvakrát za rok se střídají dlouhé dny s krátkými a vždycky je to spojeno se Slunovratem. Ve skutečnosti by ale bylo jedno, kdy se draci oddají lásce ne? Protože stejně jako ostatní druhy se páří, jak chtějí... Ale protože milují, potřebují nějaké tradice. Slunce bude svítit, i když tady nebudem, tak proč se tedy tím zaobírat?“ Fellacy vzlétla a zamířila mezi husté koruny stromů. Courak osaměla, ale kdyby se Fellacy vrátila, tak by uviděla její slzy, které kanuly z její usměvavé tváře.

„Kněžka se nemusí smát, ale měla by,“ pronesla Courak sama k sobě a konečně vzlétla. Po těch letech našla tu, která se měla stát její následnicí. Dračice, co se odmítala smát, ale o životě věděla první poslední. Tak se to aspoň Courak zdálo. Spokojená letěla se připojit ke své rodině. Věděla, že Pietro i Vizra ji už s napětím a obavami očekávají. Musela jim tu radostnou novinu vypovědět co nejdříve... A vůbec ji nevadilo, že Fellacy první nabídku odmítla. Přijme ji, až přijde správný čas.

Tajgar na Fellacy čekal v jejím úkrytu. Jako mladý nižší šlechtic porušil jeden z nejvyšších zákonů, když ji zachránil, ale nelitoval toho. Hned, jak ji spatřil, ač byla mládě, si získala jeho srdce a on se zapřísáhl, že ji ochrání.

Když černá dračice doplachtila až do malé jeskyně na úpatí, už téměř nemohl strachy setrvat na místě a chodil před jeskyní. Když konečně dosedla vedle něj, spokojeně si oddechl.

„Takže tě nesežrala, Fellacy, co tedy chtěla?“

„Abych se stala novou kněžkou, Tajgy, ale řekla jsem jí, že se smát nebudu. Nemám proč. Pak odletěla.“

Tajgar chtěl něco říct, ale Fellacy jej umlčela pouhým pohledem. I když se zdálo, už nebyla mládětem, jen nemoc ochromila její tělo, a věděla, co chce. Pískový drak se naklonil k její hlavě a políbil ji. Ač byl větší a dokázal by ji sníst na tři sousta, stejně ji s něhou zamilovaného políbil.

„Měla bys to přijmout,“ pronesl sklesle, ač věděl, co by to pro něj znamenalo.

„Možná,“ pronesla monotónně bez emocí, protože taková prostě byla ona. Dráče, co se narodilo příliš brzy. Pak se vsoukala do jeskyně a rychle usnula. Ani nepostřehla, když se Tajgar zvedl a odletěl směrem k Hlavnímu hnízdu. Jejich tajemství bylo pro tentokrát uchráněno a objevila se nová cesta, jak žít dál. Ač nemohla projevit, co cítila, v duchu byla šťastná. Konečně.